

И се качи на брезитѣ,
 Но една го жилна леко
 На крайчеца на нослето.
 Бузичкитѣ му червени
 Станаха за мигъ зелени,
 А оченцата му двенки —
 Като сухи черни дрѣнки.
 Я го само погледнете
 Тозъ ли й Мирю нашъ познати?

Що глава му днесъ изпати! . . .
 Викна Мирю и заплака.
 Чу пчеларя изъ гъстака
 И довтата той завчасъ —
 За обща радостъ и на насъ.
 Съ лейката вода донесе.
 Миря нашъ го пакъ завтресе.
 Че го бързо той изкъпа
 И при татко му отведе.
 „Ето, каже, прибери си
 Славния юнакъ-борецъ,
 Пъленъ, черенъ, катъ шурецъ.“
 Майка му, ахъ тя горката,
 Отъ страхъ едва не припадна,
 Татко му пъкъ лѣкаръ вика